

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 37 (388).

Неділя, 26 березня 1961 р.

Ціна 2 коп.

ДВОМ подругам із села Степового властива не тільки природна життєрадісність. Для них характерна і старанність в роботі, прагнення в усьому наслідувати кращих. Працюють дівчата доярками у третьому відділку обласної сільськогосподарської дослідної станції.

За прикладом М. Савченко борються вони за збільшення валових надобів — удвох доглядають 49 корів. Щодоби від кожної з них одержують по 8 літрів молока.

Єдина мета у дівчат: своє річне зобов'язання виконати до дня відкриття ХХІІ з'їзду КЛРС.

На знімку: доярки дослідної станції (зліва направо) Галина ГОРБЕНКО і Валентина ХАРЛАМОВА.

Ряснітиме качаниста

ЧЛЕНИ механізованої ланки, якою я керую, дали слово виростити в нинішньому році з кожного гектара по 60 центнерів кукурудзи в зерні та по 450 центнерів зеленої маси. Зобов'язання високе, — але реальне. Адже певний досвід у нас уже є. Торік, наприклад, наша тракторна бригада одержала по 40 центнерів кукурудзи на круг з площі 350 гектарів. Отже, 60-центнеровий урожай для нашої ланки — цілком посилене завдання.

Безперечно, високий урожай сам по собі не приходить. Його треба виборювати. Ми ж, зустрічаючи весну, старанно підготували техніку, подбали про органо-мінеральні добрива. Площа, де розмішуватиметься кукурудза на зерно, уже повністю удобрена з розрахунку по 10 тонн перегною на гектар. Заготовлено до 30 центнерів попелу. Тепер ми доставляємо перегній туди, де вирощуватиметься кукурудза на силос.

Всі роботи по обробці посівів проводитимемо на високих швидкостях. Це дасть можливість при наявному тракторному парку виконати більший обсяг роботи, економити мастило та паливо, і головне — виграти час у догляді за посівами.

Крім своєї основної роботи, ми зобов'язалися відгодувати своїми силами 150 голів молодняка.

В. КОРНІЄНКО,
ланковий колгоспу «Родина» Знаменського району.

По 100 центнерів на 5 гектарах і по 75 центнерів на 20 гектарах одержати сухого зерна кукурудзи — таке прагнення комсомольців артілі імені Калініна Новгородківського району. Щоб бути господарями свого слова, молоді ентузіасти вивезли на свою площу 800 тонн перегною, заготовили достатню кількість курячого посліду та попелу. Інвентар та насіння — теж підготовлено.

Зараз юнаки і дівчата вивчають агротехніку і передовий досвід вирощування кукурудзи.

П. БІЛЯКОВ,
працівник райгазети.

УДАРНОЮ працею на транспортуванні добрив на поля, від посівів кукурудзи, в артілі

МОЛОДИ КУКУРУДЗОВОДИ!

ЩЕ РАЗ ПЕРЕВІРТЕ: чи все у вас готове до сівби?

МОЖЛИВОСТІ ОДНАКОВІ,

Тут розправляють
дужі крила

ПО 56 центнерів кукурудзи в сухому зерні на кожному з 7.850 гектарів зобов'язалися виростити в нинішньому році хлібороби Ульяновського району, які виступили ініціаторами змагання за високий урожай качанистої. Посильну частку в здійсненні цього завдання внесуть комсомольці та молодь. Вони дали обіцянку обробляти королеву полів на п'яти тисячах гектарах, з яких три тисячі зібрати в повній стиглості. У колгоспах району створено 28 комсомольсько-молодіжних ланок по вирощуванню чудесниці.

Ми побували в артілі «Україна». Тут комсомольська організація налічує понад 200 чоловік. В колгоспі створено дві комсомольсько-молодіжних ланки, які очолюють Ліда Одайська та Антоніна Ренішевська. Обидві ланки дали обіцянку зібрати на кожному гектарі по 75 центнерів качанистої. Дівчата вивозять на поле перегній, заготовляють попіл та курячий послід.

— А хіба хлопці не можуть працювати, як і дівчата, — сказав якомусь на комсомольських зборах секретар комітету Петро Нагіряк. І тут же він пропозицію: створити комсомольську ланку із хлопців. При комплектуванні такої ланки суворо дотримувалася принципу добровільності. Декому з юнаків було відмовлено. Це тим, хто раніше багато обіцяв, але коли треба було братися за діло, ховався у куші.

Тринадцять хлопців на чолі з Петром Нагіряком, який залишив посаду завідуючого сільським клубом і пішов працювати ланковим, взялися вирощувати кукурудзу на 50-ти гектарах.

В. ЧУБОРОВ,
юнокар.

По 10 ТОНН добрив, 18 кілограмів пташиного посліду і 70 кілограмів попелу на кожний гектар заготовили комсомольці артілі імені Кірова Бобринського району. Це — для королеви полів. Адже молодь дала слово виростити по 65 центнерів качанистої з кожного гектара.

М. ПАХНЮК,
юнокар.

рах. Хоч ця ланка створена недавно, проте вже встигла вивести на кожний гектар по 5 тонн перегною. До початку сівби хлопці внесуть ще по стільки ж добрив.

Сумлінно підготували до роботи трактори та квадрат-

А РЕЗУЛЬТАТИ?

но-гніздові сівалки ланкові механізованих ланок Анатолій Фурман, Микола Кучеренко, Анатолій Кучеренко та інші. Є в артілі якісні посівне насіння.

По-справжньому взялися за вирощування кукурудзи молоді трудівники артілі імені Калініна. Комсомольсько-молодіжні механізовані ланки Володимира Галімона і Володимира Деркача взялися обробляти кукурудзу на 500 гектарах. Їхні агрегати стоять у бойовій готовності. Створено також дві комсомольсько-молодіжних ланки в рільничих бригадах. Ланка комсомолки Юлії Кучерук вже вивезла на кожний з 40 гектарів під кукурудзу по 22 тони перегною. Від неї не відстала і ланка Катерини Капелюшної.

У всеозброєнні зустрічають весну також комсомольсько-молодіжні ланки Ольги Кільчевської з колгоспу

імені Щорса, Олени Ясинської з колгоспу імені Шевченка та багатьох інших.

Тут не всі вирушають в політ

КОЛГОСП імені Котовського не тільки межує з колгоспом «Україна», але й змагається з ним. І землі в обох артілях однакові —

хороші. Мають тут і чималий досвід вирощування кукурудзи. Але комсомольська організація артілі (секретар Олекса Богачук) не спромоглася організувати жодної молодіжної ланки. Лише після того, як О. Богачука на районній нараді молодих кукурудзодів було піддано гострій критиці, він організував одну ланку з хлопців. Поки що ця ланка не встигла нічого зробити.

Ще гірші справи в колгоспі імені Орджонікідзе. Комсомольська організація зовсім не займалася організацією молоді на вирощування кукурудзи.

— Прогаяли, — признається секретар комітету Дмитро Поліщук.

А молоді — хорошої, працюючої в цьому колгоспі є багато. У колгоспах імені Фрунзе та імені Карла Маркса теж немає жодної комсомольсько-молодіжної ланки.

Дивує те, що деякі секретарі партійних організацій не підтримують починань молоді. Торік у відділку імені Горького Ульяновського бурякорядгоспу непогано працювали комсомольсько-молодіжні ланки Зіни Нагайчук та Олени Білдар. У нинішньому році ці ланки розукомплектовані.

— Коли я звернувся до секретаря парторганізації відділка Герасима Бурана, — розповідає секретар комітету т. Наумцев, — щоб допоміг відновити ці ланки, він тільки рукою махнув. Мовляв, обійдемося без них.

З кожним днем все сильніше пригріває березневе сонце. Скоро на ланах загурчать трактори. У районі майже все готове до сівби качанистої. Прокро тільки, що в деяких господарствах до битви за високий урожай кукурудзи не мобілізовані комсомольці та молодь. А це ж велика байдужість!

Рейдова бригада «Молодого комуняра»: **М. ДЕРЕВ'ЯНКО** — агроном районної інспекції по сільському господарству, **Л. ЖИГАЛОВ** — інструктор райкому ЛКСМУ, **Г. КУХАРЧУК** — член бюро райкому ЛКСМУ, **Д. ДРОЗДЕНКО** — завідувач сільськогосподарським відділом районної газети «Шляхом Леніна». Ульяновський район.

Слово ділом красне

П'ЯТЬ років на ланах колгоспу імені Щорса Долинського району водить сталевого коня Віктор Пасічний. Численні премії та Почесні грамоти правління колгоспу і райкому комсомолу є знаменними віхами його трудової доблесті.

Важливі події — Пленуми ЦК КПРС і ЦК КПУ України — хвилюючим відгомном задзвеніли в юнацькій душі. «Чим відзначити наступний ХХІІ з'їзд Комуністичної партії?» — таке питання, як і всі комсомольці артілі, ставив собі Віктор. «Високим врожаєм качанистої!» — підказувало його неспокойне серце.

По 60 центнерів кукурудзи виростити з кожного гектара на площі 70 гектарів — таке слово дав Віктор. А щоб обіцянка не розійшлася з ділом, вирішив він вивезти на свою площу по 20 тонн перегною на кожний гектар.

Нещодавно Віктор Пасічний доповів комсомольській організації про виконання зобов'язання по вивезенню перегною на всю площу посіву кукурудзи. Тепер він доставляє добрива під посіви цукрових буряків і соняшника.

О. ТКАЧЕНКО,
секретар комсомольської організації 2-ої бригади.
Колгосп імені Щорса Долинського району.

У ЦК ВЛКСМ

ДОРОГУ — РЕЗЕРВАМ, ЗАСЛОН — ВТРАТАМ!

Весь радянський народ готується до знаменної події в житті нашої держави — ХХІІ з'їзду рідної Комуністичної партії Радянського Союзу.

Під керівництвом партії успішно перетворюються в життя великі завдання семирічки, взяті нові рубежі в розвитку економіки, науки і культури, безперервно підвищується добробут трудящих.

Створення матеріально-технічної бази комунізму немислиме без найсуворішого режиму економії, нерозривно пов'язане з невтомними пошуками і використанням нових резервів виробництва. Ще на зорі Радянської влади великий Ленін закликав: веди акуратно і сумлінно рахунок грошам, господарюючи економно. Партія неодноразово вказувала, що боротьба з втратами виробництва, економне витрачання сировини, палива і матеріалів є найважливішим завданням трудівників всіх галузей народного господарства.

Виятково важливе значення має ініціатива комсомолу Латвії. Юнаки і дівчата республіки, розвиваючи наявний у комсомольських організаціях досвід боротьби за економію і бережливість, вийшли в похід проти втрат у народному господарстві, за вишукування резервів і поліпшення якісних показників виробництва. На підприємствах, будовах і транспорті, в міських районах і райкомах комсомолу створені штаби технічного прогресу, економічні ради, громадські конструкторські і технологічні бюро. Молодь республіки вирішила в цьому році зекономити понад 20 мільйонів карбованців, 5 мільйонів нормо-годин робочого часу, знизити втрати від браку на 20 процентів. Для потреб сільського господарства молоді виробничники зобов'язалися зебергти близько 4-х тисяч тонн металу, 3 тисячі тонн цементу.

Центральний Комітет ВЛКСМ схвалює ініціативу комсомольців Латвії і нагороджує республіканську комсомольську організацію за велику роботу по економії і бережливості Почесною грамотою ЦК ВЛКСМ.

ЦК ВЛКСМ ЗАКЛИКАЄ КОМСОМОЛЬСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ, ЮНАКІВ І ДІВЧАТ КРАЇНИ ЗА ПРИКЛАДОМ МОЛОДИ ЛАТВІЇ РОЗГОРНУТИ МАСОВЕ, БОЙОВЕ ЗМАГАННЯ ЗА ВИШУКУВАННЯ НОВИХ РЕЗЕРВІВ ЕКОНОМІЇ, ЗА СКОРОЧЕННЯ ВТРАТ НА ВИРОБНИЦТВІ.

Є немало й інших прикладів, коли комсомольські організації, колективи молоді, юнаки і дівчата проявляють кмітливість, наполегливість і ініціативу в боротьбі з втратами, вміло знаходять невикористані резерви, стоять на варті державних інтересів. У комсомольську копилку внесені тисячі тонн збереженого металу, сировини, матеріалів, мільярди карбованців зекономлених коштів. В Харківській області молоді робітники створили «фонд економії металу», до якого вже внесено 11 тисяч тонн. Молоді тракторобудівники Сталінграда і автозаводці Горького організували наскрізні комплексні бригади по зниженню ваги машин і виробів. Молодь Підмосков'я створила «комсомольську електростанцію» за рахунок зекономлених кіловат-годин електроенергії. Юнаки і дівчата будув Іркутської області долбили різкого скорочення втрат цементу, навчилися економно витрачати його. За почином молоді Кузбасу і Азербайджану на залізничних станціях, морських і річкових причалах, в автогосподарствах комсомольський кільцевий контроль стежить за своєчасним просуванням вантажів. За рахунок скорочення простоїв сформовано комсомольські

(Закінчення на 2-й стор.).

ДОРОГУ — РЕЗЕРВАМ, ЗАСЛОН — ВТРАТАМ!

(Закінчення).

поїзди і автоколонни, якими додатково перевезено близько 30 мільйонів тонн вантажів. Третій рік підряд юнаки і дівчата Сибіру та Далекого Сходу беруть участь у молодіжному геологічному поході, відкривають нові родовища корисних копалин і місцевих будівельних матеріалів.

Одним з найважливіших шляхів економії є підвищення якості продукції і удосконалення устаткування. На багатьох заводах створено комсомольські штаби по контролю за якістю продукції, ради молодих спеціалістів та ініціативні групи по впровадженню нової техніки і модернізації верстатів.

Вишукуючи нові резерви економії, борючись проти марнотратства, комсомольці вчаться вміло розв'язувати питання економії виробництва, господарювати по-комуністичному. Своєю працею, знаннями вони беруть активну участь в будівництві комунізму.

Наша Батьківщина казково багата. Резерви у нас справді невичерпні. Їм немає меж. При наших величезних масштабах виробництва кожний зекономлений кілограм металу, палива, цементу, кожна кіловат-година енергії, кожний збережений карбованець складаються в тисячі тонн сировини і матеріалів, мільйони карбованців, які можуть бути поставлені на службу семіричці:

— 3 металу, який щорічно йде у відходи, можна виготовити 30 тисяч вагонів, 200 тисяч тракторів і мільйон автомобілів;

— усунути безгосподарне витрачання електричної енергії в промисловості і на транспорті — значить вимкнути в енергетичну мережу країни ще одну найпотужнішу в світі Куйбишевську гідроелектростанцію;

— знизити собівартість будівельно-монтажних робіт лише на один процент — значить дістати можливість додатково збудувати за семіриччя 300 тисяч квартир або 4 тисячі нових шкіл.

А скільки ще втрачається з-за того, що подовгу не встановлюється цінне устаткування, повільно впроваджуються прогресивні технологічні процеси, слабо експлуатується передовий досвід новаторів виробництва.

Ось вони, резерви, головні віхи маршруту нашого походу за економію і бережливість.

Нові резерви економії — це нові сили у великій битві за комунізм. Навколо нас — наше багатство. Ми несемо відповідальність за нього.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ ВЛКСМ ЗВЕРТАЄТЬСЯ ДО КОМІТЕТІВ КОМСОМОЛУ, ДО КОМСОМОЛЬЦІВ І КОМСОМОЛОК, ДО ЮНАКІВ І ДІВЧАТ КРАЇНИ З ЗАКЛИКОМ СТВОРИВАТИ ПОВСЮДНО — НА ПІДПРИЄМСТВАХ І БУДОВАХ, В КОЛГОСПАХ І РАДГОСПАХ КОМСОМОЛЬСЬКІ ДРУЖИНИ ПО БОРОТБІ З БЕЗГОСПОДАРНІСТЮ І МАРНОТРАТСТВОМ, ВСТУПАТИ В ЗАГОНИ БЕРЕЖЛИВИХ, ВСТАНОВИТИ КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ЗАСЛОН ВТРАТАМ.

Молоді працівники промисловості й будівництва повинні:

боротися за високу організацію і культуру виробництва, за скорочення витрачання металу, цементу, скла та інших матеріалів, поліпшення якості продукції; ширше впроваджувати передові технологічні процеси, збирати залізобетон, використовувати найновіші будівельні матеріали;

застосовувати нову зварювальну техніку, точні методи литва і штамповку;

повніше використовувати виробничі потужності, не допускати простоїв машин і механізмів, цінувати кожну хвилину робочого часу;

вивчати економіку виробництва, бо без цього неможлива дійова боротьба за резерви.

Молоді транспортники можуть багато зробити для ефективного використання всіх засобів перевезок. Необхідно ще ширше розгорнути боротьбу з простоями вагонів, суден і автомашин. Добиватися ліквідації надмірно дальніх, зустрічних та інших нерациональних перевезок. Всебірно прискорювати оборот вагонів, збільшувати вагу составів, добиватися механізованих перевезень вантажів, економії пального.

Юнаки і дівчата села повинні ще активніше брати участь в боротьбі з втратами в сільськогосподарському виробництві. Боротися за піднесення культури землеробства і тваринництва, за господарське використання кожного гектара. Добиватися широкого впровадження кукурудзи, цукрових буряків та інших високоврожайних культур, скорочувати втрати на збиранні і обробці зерна. Не допускати падежу, здачі маловагової, негоднової худоби. Високопродуктивніше використовувати сільськогосподарську техніку. Рівняйтесь на «маяки»!

Молодим інженерам і технікам, агрономам і зоотехнікам, конструкторам і проектувальникам слід спрямувати свої знання, ініціативу і кмітливість на боротьбу з втратами, на всебічне використання резервів народного господарства, впровадження в виробництво кращих досягнень науки й передового досвіду. Вони повинні сміливіше експериментувати, знаходити економічні і раціональні рішення, шукати нові шляхи економії праці і коштів.

Треба спрямовувати зусилля молоді на пошуки нових шляхів у боротьбі з втратами на виробництві. Навіть найкращі винаходи, невелике удосконалення, внесені молодими раціоналізаторами і винахідниками, це додатковий резерв економії.

Комітет комсомолу повинні ще активніше піднімати юнаків і дівчат, піонерів і школярів на збирання металевого лому і макулатури, повертати до життя метал і матеріали. Цим буде збережена праця тисяч людей, помножені резерви народного господарства.

ЦК ВЛКСМ закликає молодих учасників руху за комуністичну працю бути і надалі першими в боротьбі з втратами, за економію і бережливість. Не заспокоюватися на досягнутому, допитливо заглядати вперед, держати.

* * *

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ ВЛКСМ ВИСЛОВЛЮЄ ТВЕРДО ВПЕВНЕНІСТЬ В ТОМУ, ЩО КОЖНИЙ КОМСОМОЛЕЦЬ І КОМСОМОЛКА, ВСІ ЮНАКИ І ДІВЧАТА НАШОЇ КРАЇНИ СТАНУТЬ АКТИВНИМИ УЧАСНИКАМИ ВСЕНАРОДНОГО ПОХОДУ ЗА ЕКОНОМІЮ І БЕРЕЖЛИВІСТЬ, ПРОТИ МАРНОТРАТСТВА І ВТРАТ.

Тонни збереженого металу і сировини, мільйони зекономлених карбованців, приведені в дію нові резерви виробництва послужать дальшому піднесенню народного господарства і підвищенню життєвого рівня нашого народу. Це буде хорошим подарунком молодого покоління Радянської країни ХХІІ з'їзду рідної Комуністичної партії.

Найважливіші завдання комсомольської преси НАРАДА В ЦК ВЛКСМ

МОСКВА, 24 березня. (ТАРС). Сьогодні в Центральному Комітеті ВЛКСМ закінчилась нарада групи редакторів республіканських, ряду обласних і крайових молодіжних газет, в якій брали участь також секретарі обкомів комсомолу, ЦК ВЛКСМ союзних республік по пропаганді і агітації.

Обговорювалось питання про роботу комсомольських газет у зв'язку з рішеннями січневого Пленуму ЦК КПРС. З повідомленнями виступили редактор газети «Молодой ленинец» (Ставрополь) В. Н. Алфьоров, редактор газети «Комсомольское знамя» (Київ) І. С. Бидсторзов, заступник редактора газети «Комсомолец» (Ростов-на-Дону) А. Ф. Гафонов, заступник редактора газети «Ком'юністическа» (Вільнюс), Г. Ф. Лопухін і редактор газети «Ленинская смена» (Белгород) С. Д. Іванов.

Учасники наради обмінялись досвідом пропаганди рішень січневого Пленуму Центрального Комітету партії, розповіли, як на сторінках комсомольських газет знають відображення справи юнаків і дівчат колгоспів та радгоспів, як працюють молоді патріоти, натхнені рішеннями партії, виступами Микити Сергійовича Хрущова на зональних нарадах передовиків сільського господарства.

Секретар ЦК ВЛКСМ Л. В. Карпінський охарактеризував роботу окремих газет, спинився на актуальних питаннях молодіжних видань. Він висловив впевненість, що комсомольська преса зуміє мобілізувати молодь на нові перемоги в сільськогосподарському виробництві, на дострокове виконання семіричного плану, допоможе в організації соціалістичного змагання на честь ХХІІ з'їзду КПРС.

Перед учасниками наради виступили завідувачий відділом робітничої молоді ЦК ВЛКСМ Г. П. Бурков, головний редактор журналу «За рубежом» Д. Ф. Країнов і заступник начальника сільськогосподарського відділу Держплану СРСР Г. С. Гапоненко.

Наприкінці січня прибули до нас на практику п'ятикурсники Харківського політехнічного інституту ЛІ УЯ-Чжень і Ма Чен-Лін. В спеціальному конструкторському бюро заводу вони опрацювали багато матеріалів по темах своїх дипломних робіт під керівництвом досвідчених інженерів В. І. Тараненка та Г. І. Шокіної.

Непомітно промайнула півтора місяця практика. Невдовго ми проводжали своїх друзів в інститут. Піднесли подарунки на згадку, обмінялись адресами, фотографіями і широким, від усієї душі побажали їм відмінних успіхів в навчанні.

М. НОЖНОВ,
технік СКБ заводу «Червона зірка».

На знімку: інженер В. І. Тараненко консультує студентку ЛІ УЯ-Чжень.

Фото автора.

З АРАЗ я вчуся в Київському державному університеті імені Шевченка на заочному відділенні факультету журналістики. Але професію журналіста я обрав не зразу.

Ще в школі почав писати вірші, від щоденники і навіть пробував свої сили в художній прозі. Але ніколи, звичайно, не думав про те, що можу стати юнкором і журналістом.

— Пусте діло — вирішив я, і по закінченні семірички пішов слюсарем на будови міста Орла. Дякий час працював як і всі, та згодом захопилося зробити більше, значиміше. І ось за комсомольською путівкою поїхав на будівництво Куйбишевської ГЕС. У великому дружному колективі будівників знайшлися нові друзі, товариші. Рік пролетів непомітно. Незабаром відпустка. І тільки тепер я пригадав місто Орел, всіх старих друзів, товаришів по роботі. Вирішив провідати їх. На зароблені гроші купив костюм, галстук та інші речі і поїхав.

В Орлі зразу ж почав розшукувати своїх знайомих. Вдень дома нікого немає — всі працюють. Тому я попрямував на будівельний об'єкт. Скільки було радіція, коли зустрів дівчат-штукатурів, з якими раніше працював в одному управлінні! Запитання сипалися одне за одним.

— Вітька, невже це ти? Як там у вас

життя? Чи багато молоді? Все розповідай!

Я стараюся триматись бадьоро. І, як кажуть, не шкодуючи фарб, розхвалював життя на ГЕС. Коли тема розмови, здавалося, була вичерпана, я вибачився перед друзями, що відірвав їх від роботи.

— Ну, що ти, ми все рівно нічого не робимо.

— Чому?

— Наша «гроза» не турбується про це. — А говорити боїмося, з'їсть.

Мені пояснили, що «грозою» вони прозвали свого майстра Мінакова.

— Хоча б в газеті його розкритикували чи що, — подав хтось думку.

І всі відразу чомусь пришикли. До нас підійшов самовдоволений дідусь. В його очах ні на мить не згасала якась злість.

— Ну, чого зібралися? Марш по місця!

Я теж якийсь зняковів. Це був той самий «гроза». Ріки самі потяглися до кішені, витягли блокнот і авторучку. «Гроза» поглянув на фотоапарат, потім на блокнот і запитав:

— Ви, мабуть, з «Орловського комсомольця»?

— Так... Я...

Дідусь відразу ніби підмили.

— Ну, чого ж відразу не сказали, ходімо, будь ласка, до мене.

Він взяв мене за лікоть і повів. Я став сміливішим.

— Дівчата на вас скаржаться, ви їх розчином не забезпечете. Ось про це і треба написати...

Тим часом ми зайшли в будку.

— За розчин я ще вчера дзвонив, але чомусь і досі не привезли, — виправдувався старий.

І раптом він підбіг до «зумера», старого польового телефону і став крутити ручку:

— Алло!.. Алло!.. Дайте розчинний вузол!

Мені стало якось незручно і я заспівав:

— Вибачте, я повинен йти, а про розчин ви обов'язково потурбуйтеся. Я ще до вас зайду.

Через годину дівчатам замість двох самоскидів з розчином прийшло п'ять. Навіть дівати його не було куди. Такого галасу старий наробив.

КЛАВА — ЛАНКОВА

Коли їхали на районну нараду кукурудзівників, Клава хвилювалася:

— А як щось не так скажу? Я ж не виступала ще перед стількома. Ой, боязно...

Сиділа в залі і кожного разу, як тільки черговий промовець сховався з-за трибуни, серце починало битися сильніше: «зараз, мабуть, головуючий назве мене прізвищем. З чого ж починаєти? Ага, згадала... Та ось нарешті почула дівчина:

— Слово надається ланковій колгоспу імені Держинського Клавдії Зайцевій.

Зійшла на сцену, поглянула в зал і... зняковів. Хтось з президії підбадьорив: «Говори, говори, Клаво». І вона почала — скупо, коротко:

— Торік ланка виростила по 41 центнеру кукурудзи з гектара, а в цьому році зобов'язуємось одержати не

менше як по 60. Це ми так з дівчатами вирішили. Слово даємо...

Четвертий рік очолює Клава ланку, їй лише 22 роки, а слава про неї вже ліне по району, знають, можна сказати, на всій Кіровоградщині. В 1960 році Клаву послали в Київ на республіканську нараду кукурудзівників. Надовго запам'яталися їй зустрічі з Євгенією Долиною, Євдокією Номержицькою. Такі прості, привітні жінки, а дивись ти — знатні! Повернулася з наради підбадьорена, шаслива. Вирішила й собі: «Треба молодь у ланку підібрати. Завзяття буде більше». На комсомольських зборах так і заявила:

— Створимо ланку з одиннадцяти комсомолок. Хто має бажання, прошу. А площа у нас буде така: 30 гектарів кукурудзи, стільки ж соняшника, 20 гектарів цукрових буряків.

Кременчукгесбуд.

В. ЛЕБЬОДКІН,
юнкор.

Кремчукгесбуд.

Справи пішли набагато краще, і шанувати стали більше. Минулого літа, коли в районі проходило свято пісні і танцю, дівчатам було доручено вітати всю молодь. Подруги борються за звання колективу комуністичної праці. Знаходять час і для навчання у вечірній школі. Одержать атестати — подадуть документи в сільськогосподарський інститут — це вже вирішено між ними.

Отака ця ланка — дружна, працююча, завзята. Кожна з дівчат бере участь в громадській роботі. Недавно дівчата поздоровляли свого вожака — комсомольку-лакову Клавдію Зайцеву обрано депутатом обласної Ради депутатів трудящих.

М. ЛІПІНА,
секретар Ново-Миргородського райкому комсомолу.

УКЛІН ЗЕМНИЙ, ТРУДІВНИКИ!

Добрідень, друзі

Добрідень, друзі — юнаки!
Уклін вам, подрузи-дівчата!
Про вас, мої молодики,
Я хочу пісню розпочати.
Повірте слову, в пісні тій
Не буде фальші анітрохи,
А буде в скромній простоті
Велична молодість епохи.

Володимир КОРОЛЬ.

...На шляху, що вів до станції, виринув «газик». Машина звернула в бік і зупинилася під старим деревом. Старий Чайка і Стась трохи пробігли і прилягли, чекаючи кінця бомбардування. Та ось вибухи вшухли. Вгорі залунала кулеметна тріскотня.

— Наші винищувачі, тату! — радо вигукнув Стась.
— Так їх, гадів, так! Ще раз! Лівише! — гукав батько.
Один бомбардувальник спалахнув і каменем полетів униз. Решта кинулась тікати.

— Ну, здається, вже не повернується, — мовив Стась.

Раптом за густими кущами терносливу почувся стогін.

— Що то? — запитав він себе і батька.

Обидва подалися в той бік і з жахом побачили, що чоловік з розпатланим волоссям, звалившись усією вагою тіла на жінку, намагався вхопити її за горло. Юнак так сіпнув незнайомого за чуприну, що той зойкнув і відлетів убік.

— Ольга! — повний здивування і радості, вигукнув Стась, зводячи обважнілу голову дівчини... — Як ти сюди потрапила?

— Поспішала... додому... до тебе... — Нічого вже туди поспішати, Олю. При його допомозі Ольга підвелась.

Степан Іванович підняв револьвер і оглянув рацію.

— Птах, значить, не з наших крзів. — Ну, що ж, робити тут нічого. Поїхали далі, — сказав Степан Іванович, показавши незнайомому в бік машини.

— І я з вами, — голосом, схожим на благання, попросила дівчина.

— З нами, тільки з нами, дочко. Нічого туди ходити.

Стась і Ольга переглянулись і вдячною усмішкою нагородили батька.

— 3 —

ЛЬГА швидко звикла до партизанського табору. Завжди весела і ніжна, вона була прикрасою лісового життя партизанів. Дбайливо перев'язувала бійцю рану — зразу полегшає, занімє біль, полатає одяжину, поговорить від душі з людьми. Її спочатку називали нареченою Стася, а потім — дружиною. Сміливістю віяло від усіх трьох Чайків. Будь-яке завдання виконають, та воно дороге обходилось командиром. Про це він не змовчав на раді загоно.

— Зв'яже мені рука оце сімейство, — заявив він. — Хоч і не посилай на завдання одного, бо так і знай, що й останні за ним підуть. А завдання є завданням. Воно вимагає інколи й жертв. Ризикувати ж цілою сім'єю ми не маємо права.

Проте командир не знайшов підтримки у самих Чайків. Виступили вони проти нього, вимагаючи й надалі посилати на завдання тільки разом. Тут, мовляв, життєвий досвід старого Чайки, сила і спритність Стася, винахідливість Ольги. Все це разом забезпечує успіх.

Для виконання чергового завдання до штабу викликали Степана Івановича і Стася. Командир розгорнув карту, примружившись, провів по ній очима.

— Важлива справа, товариші, але з умовою, що ви тільки вдвох...

— Ольга не залишиться, — зразу ж озвався Стась.

Степан Іванович стверджувально похитав головою. Командир важко зітхнув, затягнувся цигаркою.

— Ну, що ж... Тоді слухайте. Нашій диверсійній групі, що розташована ось у цій частині міста, потрібно доставити міни. Зупинитесь на ринку і здасте. Вирушаєте вранці.

— 4 —

ОКРУЧЕНОЮ степовою дорогою поскрипував давно мащеними колесами візок. На передку сидів Степан Іванович, сіпав віжками та злегенька підстобував на-

Партії рядовий

Завжди у неспокої
День зустрічає новий
Долі творець людської —
Партії рядовий.
Вийде на довгі гони —
Смійся, радій, життя! —
Поле колосся клонить,
Сонця кипить життя,
Стрине людей в дорозі —
Далі покаже путь.
Яблуни на перелозі
Посадить, нехай ростуть.
Кельму затисне в руку —
Здійметься дім увись.
— Дякуємо! — онуки
Скажуть йому колись...
Як сонце впаде за обрій,
В рай спочинку свого,
Засяють в усмішці добрій
Чесні очі його.
На ніч — врозпаш
фіранку!
Бо в небі — зірок, зірок!
І вже не засне до ранку
В полоні нових думок.

І знову у неспокої
День зустріне новий
Долі творець людської —
Партії рядовий.

Поїхала ти...

Поїхала ти на машині,
Лукаво всміхнувшись мені.
І хустка, мов крила чайні,
Майнула в сумній далині.
Хотілось тебе наздогнати,
Вернути ту ж мить у село...
Та серце до рідної хати
Мене між хлібів повело.
Кричали щось радісне
пниці.
А я не то йшов, не то біг,
І сонцем налита пшениця
Мені нахилилась до ніг...
Чи вернешся ти, я не знаю.
Та е поголоска така,
Що мати-земля не прощає
Тому, хто від неї тіка.

Микола ПИРОЖЕНКО.

Бузковий вечір

Бузковий вечір ліг
навколо
Такий замріяний чогось.
Узявши «тормозок» під
полу,
Іду до «натика» свого.
Баян десь гра на
Корсунівці,
Комусь пісні і не до сну...
А місяць в золотій
спеціалі
Спишить зі мною
у нічну.

ЛЮБЛЮ

Люблю засвічувать вогні,
Коли блукаю по землі,
Вогні немеркнучі, ясні
В передсвітанковій імлі.
То честь велика, людям
дани:
Утерти піт рясний зі
скронь,
Дійти вперед, в далеку
даль
І там роздмухати вогонь.

Вертає з армії солдат...
Брунькує в зливні сонця сад,
Шумить весна-красна.
Вертає з армії солдат,
Чи, скажем, старшина.
Іде, сіяє, як весна,
Веселий старшина.
Навстріч йому пахнуть тепло

У нього є до праці хист,
Любов є до землі,
Бо він же серцем —
тракторист,
Жива душа полів.
Побільше б отаких орлів
Зліталося до землі...
Брунькує в зливні сонця сад,
Шумить весна-красна.
Вертає з армії солдат,
Чи, скажем, старшина.
Іде, сіяє, як весна,
Веселий старшина!

І пісня виліта.
Його, як сина, все село
Стрічає і віта.
Таке розквітло в нас
життя,
Такі прийшли літа.

Весна на р. Біанці.

Мал. А. Михліка.

півмотузаним батоком шапу. Збоку сидів Стась.

У лозевих кошиках щецьт насипано червоних помідорів. Кому прийде в голову, що на дні кошиків міни? Степан Іванович совався від незручності. Щоб видати себе за інваліда, він до коліна правої ноги прикріпив дерев'янку. Мовляв, менше підозри викликати «каліка» у фашистів.

Попереду, метрів за 800, йшла низько пов'язана білою хусткою молодичка. Рясна довга спідниця билася їй об п'яти. В одній руці вона тримала кошик з яблуками. Це була Ольга, яка виконувала обов'язки сигнальниці. Варто їй зупинитись, присісти, як на візку мали знати, що загрожує небезпека. За чималу відстань Ольга не подала жодного сигналу. Та, вийшовши на бугор, від якого вже недалеко було місто, вона зупинилася, оглянувшись, присіла. Партизани насторожились. Степан Іванович окинув поглядом кошики і зупинився на крайньому ззаду. На всякий випадок у нього була вкладена протитанкова міна на бойовому зводі.

— Загроза, тату, — пильно вдивляючись вперед, мимовив Стась, — їх багато: Ольга тричі змахнула хусткою.

Діватись було нікуди. Незабаром з-за бугра виринули одна за одною три машини. На них чорніли солдатські каски.

— Карателі, батьку, запевняю... На партизанів...

Старий Чайка мовчав. З кишені в кишеню перекидав пістолет, а потім чомусь сховав його на днищі візка, прикрив травою.

Обидва бачили, як машини порівнялися з Ольгою, минули її. Ось вони

Ось уже кілька років при редакції районної газети «Рівнянська комунa» працює літературна група. Входить до неї колгоспники і службовці, вчителі і робітники району. Керує роботою початкуючих літераторів молодий поет Микола Пироженко.
На літературних неділях тут обговорюються прозові і поетичні твори, готуються літературні сторінки для газети. Особливої уваги заслуговують твори Георгія Щербини, Івана Ватульова, Володимира Короля, Олександра Калка та інших початкуючих поетів і прозаїків району.
На цій сторінці «Молодого комунара» пропонуємо увазі читачів оповідання вчителя Бежбайрацької восьмирічної школи Володимира Короля «Сім'я Чайків» та нові поетичні твори Георгія Щербини і Миколи Пироженка.

Сім'я Чайків

ОПОВІДАННЯ

— 1 —

В КІНЦІ саду, що спускався до берега річки, стояв чоловік. Простоволосий, з розстебнутим комірцем вишитої сорочки, він був схожий на статую, бо не змінював пози, дивився прямо і далеко у невидиму далечінь, де гриміла війна.

Угорі, з протилежного боку села, гуде літак, несміливо заглиблюючись у наш простір. Ось він розвернувся, показавши чорний з білими відтінками хрест, і сіпнув листівками.

«Бог з нами!» — починалась листівка девізом. Очі старого Чайки швидко пробігають текст, мружаться.

— Нехай буде з вами! — сказав чоловік, зім'яв папірець і кинув під ноги. Поволі пішов до хати. Перед дверима запалив цигарку, жадібно затягнувся димом. У кімнаті, край столу, сиділа засмучена жінка. Поряд складав у чемадан речі юнак.

— Треба поспішати, тату, — обізвався він, коли старий з'явився на порозі. — Я готовий.

— Готовий і я, сину, — відповів батько. — Внеси, Стасю, прапор...

Юнак метнувся до другої кімнати і повернувся з чималим бутлем, всередині якого червоною ниткою із золотою бахромою.

— Не забарись, Таню, закопати в надійному місці.

Жінка глянула чоловікові в очі.

— Не турбуйся, Степане, все зроблю як слід.

— А за нас, Таню, не той... — продовжував чоловік. — Не одна ти така. Всі тепер у розлуці... Жди... Якщо кривді в вічі доведеться глянути — не радая і відчай. Пам'ятай, що ти дружина і мати партизанів Чайків.

Стась тимчасом якусь хвилину розглядав фотографію стрункої дівчини, а потім сховав її до бокової кишені.

— Пора, батьку...

— 2 —

ЛІБА хвилювалися від набігаючого вітру, вклонялися прохожому, ніби нагадували, що настала пора живн. Та їх не торкалася рука трудівника тут, де вигукувала смертоносною зброєю війна. Не до того тепер, думав кожен, а проте радів, пишався багатим урожаєм. Пишалася ним і дівчина, яка йшла золотою нивою, по груді утопаючи в хлібах. Перетнувши залізничний насип, вирішила відпочити.

Сіла, прислухалась, як сіпає в ногах. Розкрила чемаданчик, поклала в рот цукерку і почала жувати. Виразні сірі очі з відтінком суму зупинилися на одній точці. Недавно вона закінчила технікум, одержала диплом медичного фельдшера і почала працювати в селі. А завтра... Що буде завтра? В руках опинилася фотокартка. З неї, ледь помітно посміхаючись, дивився Стась...

...У небі загули літаки. Дев'ять бомбардувальників з'явилися над залізницею. Вони нагадували беркутів, що залетіли сюди з невідомих гір.

Дівчина швидко піднялася і побігла. Присіла під розкішним кущем і схвилювано спостерігала, що буде. Стрелюнулася від несподіванки: за кілька кроків від неї над чорною скринькою схилився чоловік і виголошував якісь незнайомі слова та цифри.

— Що ви тут робите? — запитала незнайомого дівчина. А в голові промайнула думка: мабуть, ворожий розвідник...

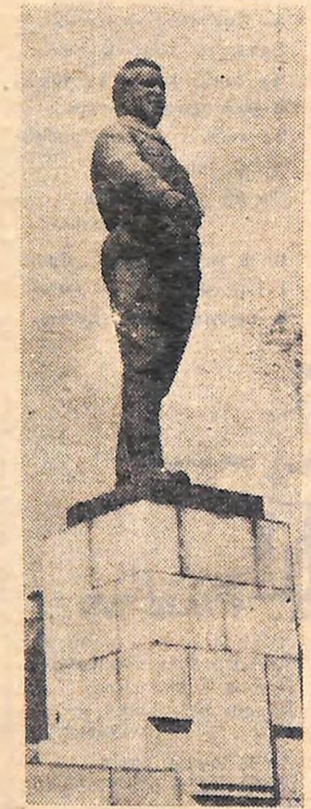
В цей час вздовж залізничної просвістили бомби. Невідомий оглянувся. В його руці блиснув пістолет. Дівчина що-силами розмахнулася чемаданчиком і вдарила по руці, пістолет полетів у траву. Розвідник накинувся на неї і повалив на землю. Почалася нерівна, але запекла боротьба.

ПОЛУМ'ЯНИЙ НАРОДНИЙ ТРИБУН

СЕРГІЙ Миронович Кіров йшов у перших рядах бійців за єдність партії, вів жорстоку боротьбу з ворогами лєнінської партії...

За рішенням міської Ради ім'я Кірова надається одній з вулиць міста, Палацу піонерів, трикотажній фабриці, залізничній станції, колгоспу Кіровського сільського району...

Підприємства і колгоспи, які дістали ім'я Сергія Мироновича, з честю виправдували його. В газеті «Кіровська правда» за 1 грудня 1935 року знаходимо цікаві матеріали про успіхи, досягнуті робітниками фабрики імені С. М. Кірова...

На зймку: пам'ятник С. М. Кірову в Кіровограді. Фото В. ШТЕЙНБЕРГА.

1 грудня 1934 року, в ту годину, коли в Палаці імені Урицького зібралися партійні і радянські працівники м. Ленінграда, щоб послухати доповідь С. М. Кірова про черговий Пленум ЦК партії...

Трудящі нашого міста у відповідь на підле вбивство палкого трибуна революції вирішили назвати своє місто ім'ям любимого Кірова. На підприємствах, в організаціях і установах пройшли збори і мітинги. Тисячі підписів було поставлено під резолюціями.

В обласному державному архіві в книжкових фондах зберігається невеличка книжечка, видана Кіровським міським комітетом КП(б)У в 1934 році. На її обкладинці написано: «Світлої пам'яті тов. С. М. Кірова». З хвилюванням перегортаємо поживку від часу першу сторінку, читаємо:

«Постанова Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету.

Всеукраїнський Центральный Виконавчий Комітет відповідно до Постанови траурного засідання Президії ВУЦВК спільно з членами ВУЦВК і ЦВК Союзу РСР від 2 грудня 1934 року про увічнення пам'яті тов. С. М. Кірова на Україні, — ухваляє:

1. Задовольнити клопотання партійних, радянських, профспілкових та громадських організацій і трудящих найменувати колишнє м. Єлисаветград містом Кірово, а район — Кіровським.

2. Присвоїти Харківському технологічному інституту ім'я тов. Кірова С. М.

3. Переїменувати вулицю Революції (колишню Олександрівську) в м. Києві на Кіровську вулицю.

Голова Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету

Г. Петровський. Заступник секретаря Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету

К. Горлинський, м. Київ, 27 грудня 1934 р.»

Репліка читачів

Про вітрини газетні

Можна передплатити дві три газети, не більше. А почитати хочеться майже кожну, яка виходить. Особливо, якщо в номерах розміщені хороші статті, нариси, ну і... фейлетони, безумовно. Ось тут і стає в пригоді газетна вітрина. Але ж...

«Молодий комунар» вже виходить близько дев'яти місяців, та прочитати цю газету можна тільки біля редакції. А чому не вивішують її в центральному сквері, на привокзальній площі, біля заводу «Червона зірка»? Треба щоб і в парку імені Леніна, і в міському саду, і на пляжі жителів обласного центра мали змогу завжди переглянути свіжі газети і журнали. Нехай же про це потурбуються працівники міськради.

А. ЧЕРНОВ, м. Кіровоград.

„ЧЕРВОНИЙ СІЯЧ“

З першого січня 1961 року в нашій країні надійшли в обіг нові гроші. А чи відомо вам, що перші сталі гроші в СРСР були випущені в 1923 році і на білеті вартістю три червінці було зображено «сіяча» — людину, яка реально існувала, селянина села Пригове, Курганської області, Купріяна Кириловича Авдєєва? ...Трапилося це так. У 1922 році в один з найглухіших куточків Зауралля приїхав скульптор І. Д. Шадр. Він виконував замовлення Держбанку, працював над скульптурними портретами радянських людей. Зустрілиши Авдєєва, скульптор знайшов у ньому хорошого натурщика для свого «сіяча».

Спорт Є 12 РЕКОРДІВ!

ВУЛЬЯНОВЦІ закінчили першість серед колективів фізкультури ДССТ «Колгоспник» з важкої атлетики. Перше місце і кубок району завоювали важкоатлети колгоспу імені Шевченка. На другому місці — спортсмени артілі імені Щорса, на третьому — представники колгоспу імені Леніна.

В юстрій боротьбі

СПОРТИВНИЙ СЕЗОН цієї весни в селі Бандурівці відкрився товаришескими зустріччями між колективом фізкультури середньої школи і спортсменами колективу ДССТ «Колгоспник». Першими зустрілися баскетболісти. На початку гри рахунок вели школярі. Але в другій половині гри сільський спортсмен більш завзято атакували противника. Це і привело їх до перемоги.

ЛЮБІТЬ СВІЙ КРАЙ, ПРИКРАШАЙТЕ РІДНУ ЗЕМЛЮ

ВЕСНА! Що може бути кращим на землі за цю пору оновлення і розквіту, коли сама природа, звільнившись від оков зими, торжествує своєю перемогою буянням зелені. Блакитнішає небо, ширшає небокрай, віє теплом і вологою.

Незабаром завітуть сади — краса нашої землі, нашого життя, у пишне смарагдове вбрання одягнуться ліси і переліски.

Кожному з вас, друзі, напевне, приємно провести вільну годину на лоні природи, пройтися в жаркий літній день під зеленим шатром, а в благодатну осінню пору на галявинах і узліссях збирати гриби...

Та замало тільки любити природу, споглядати чарівну красу рідної землі. Треба своїми руками збагачувати її, прикрашати рідний край новими зеленими насадженнями, берегти кожне деревце.

Як же краще це зробити? Нам, здається, що багато хто з вас знайде відповідь на ці запитання, прочитавши матеріали, які опубліковані нижче. Кожний з цих листів наших юнкорів пройнятий глибокою стурбованістю про долю зеленого друга. Читаючи їх, немов наяву бачиш людей, які не тільки пасивно споглядають красу

рідного краю. Автори заміток висловлюють занепокоєння, що в ряді сіл області з мочазного потакання місцевих керівників по-нехлюйському доглядають зелені насадження, а подекуди навіть знищують дерева. І кому, як не комсомольцям, в першу чергу, слід стати на захист зеленого друга, сказати вагоме «годі» тим людям, які бездумно виробують і нівечать молоді насадження.

Нехай же ці листи і вам, дорогі друзі, підкажуть, що можна і треба зробити, щоб з кожним райцентрі, у кожному селі був свій мальовничий парк, щоб у степах все вище і вище піднімалася зелена бар'єри лісосузг.

Яке це велике щастя — прикрашати землю лісами і садами! Який це чудовий відпочинок — не тільки пройтися по ссду чи лісу, але й власними руками посадити дерево!

Озеленяйте ж своє подвір'я, свою вулицю, рідні міста і села, вирощуйте сади!

Тепер наступила пора весняних посадок. Незабаром в області почнеться традиційний місячник лісу і саду. Нехай же серед вас, комсомольці і молоді, не буде жодного, хто б не вніс свій особистий трудовий вклад в збагачення природи рідного краю!

НА ЗАХИСТ ЗЕЛЕНОГО ДРУГА

БАГАТО радості й краси приносять людям лісові насадження. Зазеленіють дерева, переплетуться своїм гіллям і тоді сміливо стануть на шляху гарячих суховіїв, а взимку затримують сніги і наляють поля живлющою вологою. Отож і насаджують їх люди, щоб життя було багатшим і земля красивішою.

Але подекуди стоять вони збіднілі і похмурі. Похмурі не тільки тому, що ще не мають зеленого вбрання, а й тому, що їх знищують... Рубають сокирами на пні, викорчуюють і відчухують гілля. Інші знищують їх більш «культурними» методами. При самій землі акуратно сплюють ножовками і пеньки присипають землею. Тут же на місці обчищають дрібне гілля, а стовбур забирають на паливо.

Так невідомі люди знищують лісосузгу на межі другої і третьої рільничої бригад колгоспу імені Кірова. Така ж картина і в лісових насадженнях біля села Ново-Петрівки.

Правління колгоспу багато зробило, щоб колгоспники мали чим топтити. Було завезено вугілля для продажу колгоспникам, частині жителів виписано дрова із колгоспного лісу. Як бачимо, поважних причин для рубання лісосузг немає. Але все ж таки дехто по-шкідницькому знищує їх.

Член правління колгоспу, агроном т. Хміль говорить: — У нас за лісові смуги відповідають фуражири, які є в кожній рільничій бригаді. Правда, вони погано виконують свої обов'язки. Але ми оштрафували одного чоловіка за рубання дерев...

Дивну позицію займає і виконком Ганнівської сільської Ради депутатів трудящих. Голова виконкому т. Волков каже: — Дайте нам злочинців, назвіть їх, а ми їм тоді покажемо, де раки зимують.

Звичайно, від подібних погроз у лісових браконьєрів і за вухом не свербить. Потрібне негайне втручання правління колгоспу, сільської Ради, всієї громадськості в цю дуже важливу справу.

Цей лист можна було б і не писати, якби таке неподобство чинилося лише в нас. Ми б на місці розібралися. Та справа в тому, що факти знищення зелених насаджень набрали вигляду епідемії в усьому Ново-Архангельському районі.

Можливо назріло питання спеціально виділити в колгоспах людей, які б персонально відповідали за збереження лісових насаджень. А ще краще — створити громадські комісії по охороні природи. Так чи інакше, а це питання повинно бути вирішене позитивно, і чим швидше, тим краще. Приклад у цьому повинні подати райкоми комсомолу при активній підтримці районних інспекцій по сільському господарству.

В. ВОЛОС — тракторист, Г. ПИЛИПЕНКО — доярка, В. КУЗЬМЕНКО — позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

Колгосп ім. Кірова Ново-Архангельського району.

ДИВНА БАЙДУЖІСТЬ

З ІНІЦІАТИВИ комсомольців села Крупського Хмельського району восени 1959 року почалася підготовка ґрунту під посадку парку. Колгосп завіз саджанці декоративних дерев. Весною 1960 року юнаки і дівчата посадили більше двох тисяч саджанців. Правління колгоспу «Зоря комунізму» та виконком Сталінської сільради подбали про огорожу парку.

ГРАМОТА Є, А ДЕРЕВ НЕМАЄ

У МИНУЛОМУ році молоді села Липовенького зайняли перше місце в змаганні по озелененню сіл у Голованівському районі. Найактивнішим учасником були вручені Почесні листи райкому ЛКСМУ.

Так комсомольці на цьому літ задоволюються і забули про те, що кожне деревце треба дбайливо доглядати, виростити його. Із тієї кількості дерев, що були висаджені навколо садби колгоспу, тепер залишилася тільки десята частина.

А грамота — не дерево. Нею не прикрасиш села, не створиш привабливого куточка для відпочинку.

М. ДРЕМЛЮК, юнкор.

ЕТЮД

Білі починають і вигравувати. Редактор П. МАРЧЕНКО.

В кінотеатрах міста

Кінотеатр імені Держинського. «Граф Монте-Крісто». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. 30 хв. ранку, 1 год. 30 хв., 3 год. 30 хв., 5 год. 30 хв., 7 год. 30 хв., 10 год. 10 хв. вечора. Додатковий фільм «Розповідь про море». Початок о 9 год. 30 хв. вечора. Кінотеатр «Мир». «Рижик». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. 20 хв. ранку. «Справа про розлучення». Початок о 1 год., 2 год. 40 хв., 4 год. 20 хв., 6 год. 06 год., 7 год. 40 хв., 9 год. 20 хв. вечора. Кінотеатр «Хроніка». Для дітей «Дівчинка шукає батька». Початок о 10 год., 11 год. 45 хв. і 1 год. 30 хв. дня. Хронікально-документальні фільми: «Сторінки великої боротьби», «Радянська Україна» № 11/61, «Новини дня» № 8/61, «Іноземна хроніка» № 4/61, «Наука і техніка» № 4/61. Початок з 3 год. дня до 9 год. вечора. «Стрибок на сніганку». Початок о 9 год., 10 год. 50 хв. вечора. Кінотеатр «Сивашень». «Літак відлітає о 9-й». Початок о 3 год. 40 хв., 5 год. 30 хв. дня, о 7 год. 20 хв., 9 год. 10 хв. вечора. Для дітей: «Чоловічка намалював». Початок о 10 год., 11 год. 20 хв., 12 год. 40 хв., 2 год. дня. Кінотеатр «Супутник». 25 березня «Таємниця затонулого корабля». Початок о 4 год. дня, 6 та 8 год. 45 хв. вечора. 26 березня «Балада про солдата». Початок о 4, 6 і 8 год. 45 хв. вечора.

Ю. ЩЕРБАК, юнкор.